

[Ellisabeth Arnold]

Jeg kan da godt finde eksempler på grupper i både vores eget og andre samfund, som jeg uden tøven ville indrullere under begrebet folk, som burde have asyl i Danmark. Jeg kunne f.eks. nævne Jehovas Vidner, som ikke må bære våben og ikke må udføre militærtjeneste, og som bliver ekskluderet af deres religiøse samfund, såfremt de alligevel gør det. Denne persongruppe burde vi i virkeligheden diskutere meget nøjere, her hvor religiøse forhold gør, at de pågældende personer slet ikke må udføre militærtjeneste.

Så er der andre mellemzoner eller gråzoner; der er de personer, som ikke ønsker at blive udsendt til aktiv krigsdeltagelse, og dem har vi ifølge dansk tradition givet asyl, fordi vi ikke sender folk tilbage til direkte aktiv krigsdeltagelse. Og dermed kommer vi lige lukt ind i den dagsorden, som SF har stillet, og som vi fra Det Radikale Venstres side ikke kan støtte, netop fordi man på den ene side siger, at man skal give asyl, og på den anden side, at der skal gives asyl til dem, der ikke kan få asyl på anden måde. Jeg synes, det er ulogisk, at man på den ene side sonderer mellem desertører og militærnægtere og alle mulige andre og på den anden side i øvrigt giver asyl til dem, som ikke har fået asyl. Jeg synes, det er en svaghed ved dagsordenen, som er ganske afgørende, og som kun bekræfter, at det ikke er fuldstændig gennemtænkt, hvad SF vil have ud af denne forespørgsel.

Som sagt vil vi fra Det Radikale Venstres side fastholde diskussionen om, hvordan vi behandler militærnægtere i det danske asylsystem. Jeg synes blot ikke, det er klaret ved bare at sige, at vi uanset alt andet kan nøjes med den individuelle sagsbehandling, for der er religiøse grupper, som har et traditionelt ganske specielt forhold til militærtjeneste, som vi godt kunne tage med i vores almindelige asylbehandling. Men vi har ikke på noget tidligere tidspunkt haft mulighed for at få det indført i dansk lovgivning, og derfor må vi støtte os til den danske lovgivning og den danske praksis, som vi kender, sådan som sagen står i dag.

Det andet problem, som jeg heller ikke har fundet den ringeste forståelse for hos f.eks. fru Pia Kjærsgaard, er spørgsmålet om Serbien som krigsførende nation. Det har været drøftet af fru Ebba Strange tidligere i dag og også af ministeren og fru Dorte Bennedsen. Jeg kan

ikke forstå, at man synes, det er så logisk, at Serbien kan anses for at være ikkekrigsførende, når vi i øvrigt belaster Serbien med nogle af de voldsomste sanktioner, man overhovedet kender i nyere tid. Vi må hverken sende olie eller benzin eller almindelige varer eller noget som helst andet til Serbien, men vi må altså gerne sende potentielle soldater tilbage til Serbien. Vi kan altså ikke bare sige, at det ikke er noget problem, for det er i hvert fald et problem at skulle forklare befolkningen, hvorfor det er sådan.

Det sidste problem, jeg vil nævne – og jeg synes, det burde være et problem for hele Folketinget – er, at de europæiske lande, vi samarbejder med i både Europarådet, Nordisk Råd og Den Europæiske Union, har vidt forskellige måder at behandle disse fuldstændig ens asylsager på. Det er ikke til at forklare for folk, at vi vil have en fælles holdning over for disse ting, når vi alligevel i vores respektive love håndterer dem fuldstændig forskelligt og også i praksis laver nogle mærkelige løsninger.

Som eksempel kan jeg nævne, at i Tyskland får militærnægtere og desertører ikke asyl, men de bliver heller ikke sendt hjem; det sidste er i øvrigt et delstatsanliggende, og derfor skubber centralregeringen ansvaret fra sig og over på delstaterne. Det betyder, at man har en del serbiske militærnægtere og desertører, som går rundt i en skyggetilværelse som såkaldt tålte flygtninge, hvor de hverken får asyl eller har flygtningestatus, men alligevel heller ikke bliver udvist. Det er ikke nogen klar afgørelse, og det er ikke nogen logisk afgørelse, men den er anderledes end den danske.

I f.eks. Holland får de serbiske militærnægtere heller ikke asyl, men de sendes heller ikke hjem; de får humanitær opholdstilladelse. Man har altså i Holland en bredere fortolkning af den humanitære opholdstilladelse, som man har tradition for i Holland, men som vi ikke har i Danmark.

I Sverige og Norge har man håndteret disse sager på samme måde som i Danmark, og det er selvfølgelig også en af grundene til, at vi har kunnet se med nogenlunde sindsro på disse afgørelser, fordi også andre lande gjorde det på samme måde. Men jeg synes, det er ubehageligt, at en række lande, som erklærer, at deres flygtningelovgivning er baseret på præcis de samme grundlæggende principper som her i